

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 26)

*tôi đã dám thức và dám ngủ
một cách ngang nhiên
những khi muốn thức hay muốn ngủ
tôi đã không còn sợ hãi
bất cứ điều gì
bởi tôi biết ra rằng
trong khi thức hay trong giấc ngủ
sự trầm tư mặc tưởng vẫn chìm đắm trong tôi*
(thơ TNH)

Đêm Chủ nhật, ngày 4/ tháng 2/ 1996, tới giờ đi ngủ, Âu Cơ đột nhiên trở chúng, la to:

"Mẹ không thương con. Mẹ chỉ thương bố. Bố đâu có tốt với mẹ bằng con tốt với mẹ. *Bố bỏ mẹ chứ con đâu có bỏ mẹ mà đi.*"¹

Tôi sững sốt nhìn nó, xong nhìn TNH, thấy TNH thờ dài quay sang phía khác. Ngắm khuôn mặt xinh đẹp vừa bừng bình lại vừa tủi thân tội nghiệp, lòng tôi nhói đau ghê gớm. Tôi nghĩ đến một ngày không có TNH, biết làm cách nào để hướng dẫn đời nó cho sông?

Quả tình là tôi sợ hãi! Âu Cơ có quá nhiều cá chất giống tôi, lại thêm cá chất của TNH cộng vào, cuộc đời không biết sẽ đi về đâu khi ngày nay trước sự tan vỡ này, nó hiểu không ít những chi tiết. TNH vẫn trách tôi làm hư đầu óc nó, nhưng TNH quên mất một điều con bé rất nhạy cảm thông minh. ***Đâu đời gì tôi, chính tự những hành động TNH đủ khiến cho nó nhận thức tất cả.*** Cha và mẹ phải là mẫu hãnh diện cho con thì đời con mới khá. Điểm này, chính TNH đã làm mất đi --một cách tàn nhẫn-- niềm hãnh diện về người cha trong tâm hồn một đứa nhỏ ngây thơ.

Trong một lúc, tôi và TNH cùng đứng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nó. Lòng buồn rã rượi, tôi nói với TNH:

"Âu Cơ mắc cái bệnh xúc cảm thái quá. Bố có biết hôm Noel nó nói gì với em không: *Năm sau mẹ đừng trang hoàng cây Noel nữa. Mùa Noel đối với nhà người ta vui bao nhiêu thì với mình lại buồn bấy nhiêu! Mẹ nhớ Noel năm kia, cậu Trọng qua, nhà mình cũng buồn, chỉ mỗi mẹ với con ngồi trước cây Noel nghe bài nhạc đám ma của ông Chopin. Năm nay nhà mình cũng buồn, chỉ có con với mẹ!*"

¹ (Note: Feb. 25/2016)

Ôi! Đâu còn nữa câu nói chí tình ngày xưa?!

Tôi tiếp:

"Noel năm nay, bố vì sa đà theo các cú *phone* gọi cho người đàn bà kia mà quên mất chuyện đưa Âu Cơ vào *shopping center* mua quà Giáng Sinh cho nó. Nó hỏi em điều ấy, em phải nói là bố rất bận. Em nói thật, chỉ vì thấy bố bị nghẽn đầu óc nên để bố ra đi. Chứ đúng thật, ***sự níu giữ bấy lâu mười phần thì chỉ nảy sinh từ em một phần, chín phần còn lại là vì con bé.*** Em tin rằng đây cũng là cú *choque* lớn, ảnh hưởng tâm hồn nó về sau không ít. Nó rất thương em, nhưng cũng thương cả bố nữa dù rằng không bao giờ tỏ cho bố thấy sự dịu dàng của nó. Nó giống hệt em điều ấy, nhưng tình cảm con người càng cô đọng giấu kín bao nhiêu thì lại càng chân thành sâu sắc bấy nhiêu..."

TNH cúi đầu nói nhỏ:

"Ngay bây giờ bố chẳng thể định gì được trong tương lai. ***Nhưng một điều bố biết chắc là không bao giờ bố bỏ rơi Âu Cơ.***"

[Câu nói trên, phải đến 19 năm sau mới thấy hoàn toàn là đối trá. --Ghi lại March 2015).

Tôi chợt nghe lòng chùng xuống hẳn:

"Văn chương chữ nghĩa mà chi! Bây giờ nhân danh cây viết mà đành bỏ đi cái trách nhiệm làm cha, dẫu bố có sáng tác ra muôn ngàn kiệt phẩm, em cho rằng cũng chỉ là vô nghĩa, không hàm giá trị gì cả. Tại sao? Bởi khi bố đang tâm chà đạp trái tim đứa con 8 tuổi thì có còn gì đáng cho bố tự vinh danh? Giá bố bỏ Âu Cơ từ lúc mới chào đời, hay đợi khi nó khôn lớn hẳn, có lẽ đời nó đỡ khổ. Đàng này nó đang bước vào tuổi nhận thức và chịu ảnh hưởng trực tiếp từ những điều tốt xấu cha mẹ hành xử, nó đủ khôn để nhận biết em không có lỗi gì trong sự bỏ đi của bố. Em không phải là người đàn bà lằng lộn rắc rối, đang sống với chồng mà lại lén chồng đàn đúm cùng kẻ khác. Vì thế mà em e rằng cuộc đời nó về sau rồi cũng lên đênh cơ khổ theo sự mất mát một tình cha chẳng khác nào em đâu."

TNH cúi đầu im lặng.

Ôi! Tại sao trong đời lại có những lúc chết lòng như hiện tại?

... ..

(TTBG tự ý bỏ 2 trang cuối chương này)

□